

... 609

SICILIANA

de Aurel Baranga

TEATRUL „ION
VASILESCU“

25 noiembrie 1979

Am asistat recent la un spectacol cu *Siciliana*, încercînd sentimentul de stînjeneală pe care-l poți resimți doar în fața unui gest sau a unei întîmplări necuviincioase, la care ești martor fără să vrei. E foarte greu de imaginat cum arată spectacolul, după opt ani de la premieră! Actorii dovedesc o incredibilă inventivitate în aglomerarea de detalii „comice“ de-a dreptul penibile. Textul — ceea ce a mai rămas din el — este împănăt copios cu interjecții, onomatopee, „cimilituri“ proprii sau împrumutate, probabil, din limbajul lumii interlope. Putem înțelege exact expresia „recuzită consumabilă“, dacă vom urmări peripecțiile scenice ale unei furculițe nevinovate, atunci cînd se află în miinile lui Dem Rădulescu; putem înțelege diferența dintre cuvintele comedie și comédie, observînd cu atenție jocul lui Dimitrie Dunea; putem înțelege că „expresivitate corporală“ ajunge să însemne supralicitarea dizgrațioasă a unor date fizice, dacă vom analiza factura comicului promovat, în acest spectacol, de Con-

stantin Rășchitor. Înțelegem toate acestea, dar nu înțelegem de ce n-au scris actorii o altă piesă, de ce n-au montat un alt spectacol, dacă ceea ce li s-a propus nu le era pe plac?

Trebuie să mărturisim că uneori se mai pot, totuși, recunoaște replici aparținîndu-i lui Aurel Baranga, ba chiar ideile și tonalitatea originală a textului, dar aceasta se întîmplă doar în scenele cuplului de tineri interpretați de Sanda Maria Dandă și de Adrian Petrache. Sînt singurele momente care ne conving că ne aflăm într-o sală de spectacol și că pe scenă sînt actori profesioniști.

S-ar cuveni notată și o schimbare de distribuție; este vorba despre Domnița Mărculescu-Constantiniu, în rolul mamei, dar, sincer vorbind, este greu să faci aprecieri în legătură cu realizarea unui rol, cu încadrarea lui în ansamblul unui spectacol, în situația în care, pe scenă, mama este cu mult mai tină decît fiul sau colegii lui de generație. Se încearcă o substanțială îmbătrînire din machiaj, chiar cu prea mare generozitate cromatică, astfel că rezultatul aduce, nu știm de ce, cu imaginea unei căpetenii de trib sioux. Se pare că actrița beneficiază de șansa specială de a juca doar „cu dispensă de vîrstă“; ne întrebăm dacă va fi obligată să aștepte să devină bunică pentru a i se acorda un rol de tină.

Cităm, în încheiere, o frază din cronică apărută în revista „Teatrul“ la premieră: „Spectacolul are mișcare, atîta cită trebuie, cirlige fără exces și umor neîngroșat“. Deh!

... 75

ALIBI

de Ion Băieșu

TEATRUL
„BULANDRA“

29 decembrie 1979

N-au trecut două stagiuni de la premiera piesei Alibi pe scena Teatrului „Bulandra“ și spectacolul ne și apare anchilozat; desfășurîndu-se, e drept, în limitele corectitudinii profesionale, el nu demonstrează interes nici pentru piesă, nici pentru montare, nici pentru spectatori... Atmosfera de deplină plictiseală ce s-a instaurat pe scenă e destrămată doar de vocalizele și de sprîntele sărituri ale Tamarei Buciuceanu, „modalități de expresie“ la care actrița ține, dar, în acest context de monotonie, mai stridente ca oricînd.

Puțin convingătoare, impersonală este prezența lui Petre Lupu într-un rol despre care programul de sală ne „informează“ cu seninătate că e interpretat de... Gelu Colceag. Reținem, totuși, din spectacol, pentru meritul de a fi păstrat expresivitatea personajelor și tonul „ediției princeps“, pe Aurel Cioranu și Ovidiu Schumacher.

Cristina Dumitrescu